DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 11 października 1937 r.

Nr 26

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

804

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1937 r.

w sprawie dodatkowych kredytów na rok 1937/38.

Na podstawie art. 59 ust. (2) ustawy konstytucyjnej Rada Ministrów przyznaje w załączonym do ustawy skarbowej budżecie na okres od 1 kwietnia 1937 do 31 marca 1938, w grupie A. Administracja następujące kredyty dodatkowe:

1) **w części 1 Prezydent Rzeczypospolitej**

w wydatkach nadzwyczajnych
w dziale 2 „Kancelaria cywilna"
w nowoutworzonym § 1 „Reprezentacja" . . . . *165.000 zł*
w dziale 3 „Gabinet wojskowy"
w nowoutworzonym § 11 „Fundusz reprezentacyjny" . . . . . *35.000 zł*

Razem . . *200.000 zł*

2) **w części 7 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych**

w wydatkach zwyczajnych
w dziale 1 „Zarząd centralny"
w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia" . . . . *10.000 zł*
w § 4 „Środki lokomocji" . . . *5.000 zł*
w § 5 „Pomieszczenie" . . . . *5.000 zł*
w § 8 „Inne wydatki" . . . . . *12.000 zł*
w dziale 2 „Województwa i starostwa"
w § 4 „Środki lokomocji" . . . *15.000 zł*
w § 8 „Inne wydatki" . . . . . *95.000 zł*
w dziale 4 „Policja Państwowa"
w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia" . . . . . . *70.000 zł.*
w § 4 „Środki lokomocji" . . . *3.000 zł*

Razem . . . *215.000 zł*

na pokrycie kosztów związanych z przyjazdem i pobytem w Polsce J. K. M. Karola II, Króla Rumunii.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 4 października 1937 r. Nr 228, poz. 370).

805

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1937 r.

o sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 2 — 3, 4 — 7 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617) w brzmieniu ustawy z dnia 9 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 218) oraz na podstawie art. 2, 3 i 5 tej ustawy zarządzam co następuje:

§ 1. Polski Monopol Tytoniowy wprowadza wyroby tytoniowe do obrotu bądź przez własne zakłady, bądź przez hurtowników, z którymi zawrze odpowiednią umowę.

§ 2. (1) Sprzedaż wyrobów tytoniowych dzieli się na sprzedaż hurtową, zwykłą detaliczną i drobną.

(2) Sprzedaż hurtowa jest to zbyt przeważnie większych ilości innym kupcom.

(3) Sprzedaż zwykła detaliczna jest to zbyt w mniejszych ilościach zarówno innym kupcom, jak i spożywcom.

(4) Sprzedaż drobna jest to zbyt wyłącznie spożywcom.

§ 3. (1) Hurtowa sprzedaż wyrobów tytoniowych może być prowadzona wyłącznie przez Polski Monopol Tytoniowy lub przez osoby, z którymi Polski Monopol Tytoniowy zawarł umowę o taką sprzedaż.

(2) W umowach o hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych Polski Monopol Tytoniowy ustala:

1) terytorialny rejon, na którego obszarze dany hurtownik będzie miał prawo i obowiązek sprzedaży wyrobów tytoniowych detalistom i drobnym sprzedawcom tych wyrobów,

2) monopolowy zakład sprzedaży, w którym hurtownik będzie obowiązany nabywać wyroby tytoniowe,
3) dla własnych hurtowni Polski Monopol Tytoniowy ustala również ich rejon terytorialny.

§ 4. (1) Zwykła detaliczna sprzedaż wyrobów tytoniowych może być prowadzona wyłącznie przez osoby, z którymi Polski Monopol Tytoniowy zawarł umowę o taką sprzedaż.

(2) W umowach o zwykłą detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych Polski Monopol Tytoniowy ustala właściwą terytorialnie hurtownię, w której detalista ma nabywać wyroby tytoniowe.

(3) W każdej umowie o zwykłą detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych Polski Monopol Tytoniowy określa czy sprzedaż ta ma być prowadzona w specjalnym sklepie tytoniowym, czy też w sklepie mieszanym.

§ 5. (1) Drobna sprzedaż wyrobów tytoniowych może być prowadzona wyłącznie przez osoby, z którymi Polski Monopol Tytoniowy zawarł umowę o taką sprzedaż, bądź przez osoby, które na taką sprzedaż uzyskały zezwolenie właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych.

(2) Drobni sprzedawcy wyrobów tytoniowych nabywają te wyroby bądź we właściwej terytorialnie hurtowni, bądź u detalistów z rejonu tej hurtowni. Miejsce zakupu dla poszczególnych drobnych sprzedawców określa Polski Monopol Tytoniowy.

(3) W każdej umowie o drobną sprzedaż wyrobów tytoniowych Polski Monopol Tytoniowy określa, czy sprzedaż ta ma być prowadzona jako sprzedaż „sklepowa" w specjalnym sklepie tytoniowym, bądź w sklepie mieszanym, czy też jako sprzedaż „domowa" w zakładzie hotelarskim, bądź gastronomicznym.

(4) W każdym zezwoleniu na drobną sprzedaż wyrobów tytoniowych, które jest udzielane według załączonego wzoru (załącznik Nr 1) urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych określa, czy sprzedaż ta ma być prowadzona jako sprzedaż „uliczna", czy też „dworcowa" lub „ruchoma".

(5) Jako sprzedaż „uliczna" rozumie się taka sprzedaż, prowadzona w ustalonym miejscu, przy której kupujący może nabyć wyroby tytoniowe bez konieczności wejścia do pomieszczenia, w którym wyroby są sprzedawane.

(6) Jako sprzedaż „dworcowa" rozumie się sprzedaż prowadzona we wszystkich przeznaczonych dla publiczności w ruchu osobowym pomieszczeniach i peronach dworców kolejowych, lotniczych, autobusowych i morskich.

(7) Jako sprzedaż „ruchoma" rozumie się sprzedaż prowadzona z obnośnych skrzynek lub z wózków, w pociągach, na wystawach, targach itp.

§ 6. (1) Hurtownicy, detaliści i drobni sprzedawcy, prowadzący sprzedaż w specjalnych sklepach tytoniowych, mogą sprzedawać wszystkie wprowadzone do obrotu przez Polski Monopol Tytoniowy wyroby tytoniowe.

(2) Drobni sprzedawcy z wyjątkiem wymienionych w ustępie poprzednim mogą sprzedawać:

1) w sprzedaży sklepowej, ulicznej i dworcowej tylko papierosy i cygara wyrobu Polskiego Monopolu Tytoniowego, a za zgodą Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, względnie właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych, również tytoń wyrobu Polskiego Monopolu Tytoniowego,
2) w sprzedaży domowej i ruchomej tylko cygara i papierosy wprowadzone do obrotu przez Polski Monopol Tytoniowy.

(3) O ile z umów z zarządami monopolów zagranicznych wynika obowiązek dopuszczenia do sprzedaży wyrobów tych monopolów w szerszym zakresie, aniżeli to wynika z przepisów ustępu poprzedniego, Polski Monopol Tytoniowy będzie uprawniony do rozszerzenia prawa sprzedaży tych wyrobów.

§ 7. (1) Wyroby tytoniowe z wyjątkiem wymienionych w ustępie następnym, wolno sprzedawać tylko w oryginalnych bezpośrednich opakowaniach zaopatrzonych etykietą lub banderolą monopolową.

(2) Wyrabiane przez Polski Monopol Tytoniowy cygara i papierosy oraz skrętki i tytoń do żucia mogą być sprzedawane na sztuki, a presówka i tabaka na wagę.

(3) Bez zgody Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego nie wolno sprzedawcom wyrobów tytoniowych umieszczać na opakowaniach z wyrobami tytoniowymi żadnych oznaczeń lub napisów.

§ 8. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może wyłączać od sprzedaży niektóre gatunki wyrobów tytoniowych na określonych przez nią obszarach państwa.

§ 9. (1) Wyroby tytoniowe mogą być sprzedawane spożywcom tylko po cenach taryfowych, tj. po cenach ustalanych w każdocześnie obowiązującym cenniku, wydawanym w drodze rozporządzenia Ministra Skarbu.

(2) Detaliści i drobni sprzedawcy nabywają wyroby tytoniowe, w ustalonych dla nich miejscach zakupu tych wyrobów, po cenach taryfowych, zmniejszonych o rabat wynoszący:

1) dla detalistów — 6% od tytoni krajanych i 8% od pozostałych wyrobów,
2) dla drobnych sprzedawców, prowadzących sprzedaż sklepową w specjalnych sklepach tytoniowych — 6% od tytoni krajanych i 8% od pozostałych wyrobów,

3) dla drobnych sprzedawców, prowadzących sprzedaż sklepową w sklepach mieszanych — 5% od tytoni krajanych i 6% od pozostałych wyrobów,
4) dla drobnych sprzedawców, prowadzących sprzedaż uliczną, dworcową bądź ruchomą — 5% od tytoni krajanych i 7% od pozostałych wyrobów,
5) dla drobnych sprzedawców, prowadzących sprzedaż domową — 6%.

(3) Hurtownicy i detaliści są obowiązani udzielać detalistom i drobnym sprzedawcom rabatów określonych w ustępie poprzednim w punktach 1) — 5).

§ 10. (1) Zezwolenia na drobną sprzedaż wyrobów tytoniowych „uliczną", „dworcową" i „ruchomą", wydaje właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych oznaczonej osobie i na oznaczone miejsce sprzedaży.

(2) Zezwolenia te są wydawane bądź na czas nieograniczony, bądź na oznaczony okres czasu.

§ 11. Nie mogą otrzymać zezwolenia na sprzedaż wyrobów tytoniowych bądź zawrzeć umowy z Polskim Monopolem Tytoniowym o sprzedaż tych wyrobów:
a) posłowie i senatorowie,
b) pracownicy państwowi, samorządowi i instytucji publicznoprawnych, bez względu na charakter stosunku służbowego, z wyjątkiem pracowników pełniących funkcje bezpłatnie,
c) osoby, przeciw którym toczy się postępowanie karne sądowe, karne skarbowe lub upadłościowe,
d) osoby skazane prawomocnym wyrokiem sądu karnego na karę dodatkową utraty praw publicznych,
e) osoby, skazane prawomocnie za przemytnictwo, nielegalną fabrykację lub sprzedaż wyrobów monopolowych, oszustwo i inne przestępstwa z chęci zysku, bądź za przestępstwa przeciwko Państwu,
f) osoby, niezdolne według prawa cywilnego do zaciągania zobowiązań lub do swobodnego rozporządzania swym majątkiem,
g) osoby, nie posiadające obywatelstwa polskiego,
h) osoby stale zamieszkałe poza granicami państwa.

§ 12. (1) Zezwolenia na drobną sprzedaż wyrobów tytoniowych są przywiązane do osób, którym zostały wydane i nie mogą być odstępowane innym osobom pod żadnym tytułem.

(2) Posiadacz zezwolenia na prowadzenie drobnej sprzedaży wyrobów tytoniowych jest całkowicie odpowiedzialny za czynności zatrudnionego w jego przedsiębiorstwie personelu.

§ 13. (1) Zezwolenia na sprzedaż wyrobów tytoniowych wygasają w razie:
1) nierozpoczęcia sprzedaży w ciągu dwóch miesięcy od terminu określonego w zezwoleniu,
2) śmierci osoby, której wydano zezwolenie,
3) zrzeczenia się zezwolenia przez osobę, której zostało wydane,
4) upływu okresu czasu, na jaki wydano zezwolenie.

(2) Zezwolenia na sprzedaż wyrobów tytoniowych mogą być cofnięte bez uprzedniego wypowiedzenia w razie:
1) gdy bez zgody urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych sprzedaż nie jest wykonywana dłużej niż przez 7 dni,
2) ujawnienia, że sprzedaż wyrobów tytoniowych nie jest wykonywana na własne ryzyko i rachunek posiadacza zezwolenia,
3) gdy ogłoszono upadłość posiadacza zezwolenia,
4) gdy zajdą lub zostaną ujawnione okoliczności, wymienione w § 11 lit. d — g, które wykluczają daną osobę od otrzymania zezwolenia,
5) gdy wyroby tytoniowe są sprzedawane po cenie innej niż ustalona przez Ministra Skarbu,
6) gdy posiadacz zezwolenia uniemożliwia lub utrudnia władzom nadzorczym przeprowadzenie kontroli przedsiębiorstwa sprzedaży.

(3) Zezwolenia na sprzedaż wyrobów tytoniowych mogą być cofnięte za wypowiedzeniem co najmniej trzymiesięcznym po stwierdzeniu naruszenia przez sprzedawcę przepisów o monopolu tytoniowym i o sprzedaży wyrobów tytoniowych, jeżeli to naruszenie nie daje podstawy do cofnięcia zezwolenia bez wypowiedzenia.

(4) Orzekanie w sprawach wygaśnięcia i cofnięcia zezwolenia na drobną sprzedaż wyrobów tytoniowych zarówno jak i w innych sprawach z prowadzeniem takiej sprzedaży związanych należy w pierwszej instancji do urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

§ 14. (1) Odwołania od orzeczeń urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych wydanych w sprawach wymienionych w § 13 ust. (4) rozstrzygają właściwe izby skarbowe (Urząd Wojewódzki Śląski, Wydział Skarbowy). Orzeczenia izb skarbowych rozstrzygające te odwołania są ostateczne w administracyjnym toku instancyj.

(2) Odwołanie powinno być wniesione za pośrednictwem właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych najpóźniej w

ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia orzeczenia.

(3) Wniesienie odwołania wstrzymuje wykonanie orzeczenia.

§ 15. Wszyscy sprzedawcy wyrobów tytoniowych obowiązani są:

1) sprzedawać wyroby tytoniowe w dniach i godzinach określonych dla handlu, zależnie od jego rodzaju, przez władze administracji ogólnej,
2) utrzymywać stale na składzie zapas wyrobów tytoniowych w ilości i doborze, ustalanym przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego,
3) wyłączać ze sprzedaży wyroby tytoniowe uszkodzone, zepsute lub nieświeże,
4) okazywać na żądanie nabywców obowiązujący cennik wyrobów tytoniowych,
5) umieszczać zewnątrz lokalu (sklepu, kiosku, budki itp.) wywieszkę sporządzoną według załączonego wzoru (załącznik Nr 2); przepis ten nie dotyczy sprzedawców prowadzących „domową" sprzedaż wyrobów tytoniowych,
6) posiadać książkę rewizyjną, służącą do zapisywania uwag organów nadzorczych z przeprowadzonej kontroli,
7) prowadzić księgę przychodu i rozchodu wyrobów tytoniowych (drobni kupcy mogą prowadzić tylko księgę przychodu wyrobów tytoniowych),
8) udzielać organom nadzorczym wszelkich wyjaśnień, związanych z wykonywaniem sprzedaży wyrobów tytoniowych i ułatwiać im sprawdzenie ksiąg i posiadanych zapasów,
9) zabezpieczać wyroby tytoniowe od wpływów ujemnie działających na ich jakość np. przez wydzielanie silnej woni lub wilgoci.

§ 16. (1) Wyłączone ze sprzedaży zgodnie z przepisami § 15 punkt 3) wyroby tytoniowe sprzedawca może zwrócić za pośrednictwem tego sprzedawcy, u którego były zakupione, Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu za 45% ich wartości według cen obowiązujących w chwili odstąpienia, o ile dotyczy to cygar, i za zwrotem 65% ich wartości, o ile to dotyczy innych wyrobów tytoniowych.

(2) Należność przypadającą z tytułu przewidzianego w poprzednim ustępie zwrotu Polski Monopol Tytoniowy uiszcza wyrobami tytoniowymi.

§ 17. (1) W razie zmiany cen wyrobów tytoniowych drobni sprzedawcy mogą je sprzedawać jeszcze po dawnych cenach w ciągu 10 dni od dnia obowiązywania zmiany.

(2) W razie obniżenia ceny wyrobów tytoniowych Polski Monopol Tytoniowy wyrówna wyrobami tytoniowymi hurtownikom i detalistom różnicę ceny zakupu od zapasu przez nich posiadanego w dniu wejścia w życie obniżki, a dającego się ustalić na podstawie prawidłowo prowadzonych ksiąg przychodu i rozchodu.

(3) W razie podwyższenia cen wyrobów tytoniowych hurtownicy i detaliści obowiązani będą analogicznie wyrównać gotówką Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu różnicę ceny od posiadanego zapasu.

§ 18. Detaliści i drobni sprzedawcy wyrobów tytoniowych, z wyjątkiem drobnych sprzedawców, prowadzących sprzedaż „domową", „ruchomą" i „sklepową" w sklepach mieszanych, obowiązani są sprzedawać znaczki pocztowe.

§ 19. Nadzór nad sprzedażą wyrobów tytoniowych należy do władz skarbowych oraz organów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 20. Osoby, które w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego będą prowadziły sprzedaż wyrobów tytoniowych na podstawie zezwoleń przewidzianych w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617), winny nie później niż do dnia 10 marca 1938 r. zamienić to zezwolenie na nowe przewidziane w § 5 ust. (4) rozporządzenia niniejszego.

§ 21. Wprowadza się w życie postanowienia ustawy z dnia 9 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 218) na całym obszarze Państwa z wyjątkiem m. st. Warszawy z dniem 1 marca 1938 roku, a na obszarze m. st. Warszawy z dniem 10 marca 1938 roku.

§ 22. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1938 roku, z wyjątkiem obszaru m. st. Warszawy, na którym wchodzi w życie z dniem 10 marca 1938 roku.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 676) i z dnia 31 października 1935 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 30 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 509).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 września 1937 r. Nr 71, poz. 521).

URZĄD SKARBOWY
AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w...

Nr.............................

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dnia 31 sierpnia 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 805).

Załącznik Nr 1
do § 5 ust. (4).

ZEZWOLENIE

Na podstawie §§ 5 i 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 sierpnia 1937 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 521) zezwala się.. na wykonywanie drobnej sprzedaży wyrobów ty-
(imię i nazwisko lub firma)
toniowych w..
(miejscowość)

Sprzedaż ta będzie wykonywana, jako sprzedaż **„uliczna"**, **„dworcowa"**, **„ruchoma"***) w..

....

....
(oznaczenie pomieszczenia i punktu, względnie terenu lub linii kolejowej, gdzie sprzedaż ma być wykonywana)

Wyroby tytoniowe sprzedawane na mocy niniejszego zezwolenia mogą być nabywane przez .... wyłącznie u sprzedawców określonych
(imię i nazwisko lub firma)
przez Polski Monopol Tytoniowy.

Niniejsze zezwolenie ważne jest na czas **nieograniczony, na czas od dnia** .... **19**...... **r. do dnia**.. **19**...... **r.***)

NACZELNIK URZĘDU

(Pieczęć Urzędu)

*) Niepotrzebne skreślić.

Załącznik Nr 2
do § 15 p. 5.

Znak ma być wykonany na białym polu, w kolorach:

-CZERWONY CYNOBER -ŻÓŁTY ZŁOTY Z ORANŻOWYM.

806

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 września 1937 r.

o zmianie czasu urzędowania niektórych urzędów celnych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Czas urzędowania Urzędu Celnego w Chorzelach w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie oraz Urzędu Celnego w Kułaczynie w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł we Lwowie określa dołączony do niniejszego załącznik.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega odpowiedniej częściowej zmianie załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr 278, poz. 385 — przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 34, poz. 453) w poz. 3, dotyczącej okręgu Dyrekcji Ceł w Warszawie, a zmienionej częściowo zarządzeniem z dnia 21 lipca 1937 r. (Monitor Polski Nr 171, poz. 283 — przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 20, poz. 685) oraz w poz. 15, dotyczącej okręgu Dyrekcji Ceł we Lwowie.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 5 października 1937 r. Nr 229, poz. 372).

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 września 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk poz. 806).

Nazwa Urzędu Celnego	Godziny urzędowe	
	w porze letniej	w porze zimowej
Chorzele	w dni powszednie	
	7—12 i 14—18	9—16
	w niedziele i święta	
	9—11 i 15—17	9—11 i 15—17
Kułaczyn	7—12 i 14—19	8—12 i 14—18

807

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 września 1937 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc październik 1937 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92.44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 września 1937 r. Nr 225, poz. 367).

808

REGULAMIN KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 7 kwietnia 1937 r.

Na podstawie § 2 ust. (2) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419) zatwierdzam Regulamin Komisji Dewizowej o treści następującej:

I. Skład, zakres działania i charakter decyzyj Komisji Dewizowej.

1. Komisja składa się z przewodniczącego oraz dwóch członków i dwóch zastępców.

2. Zadaniem Komisji jest wykonywanie przepisów dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26 kwietnia 1936 r. w zakresie, ustalonym w rozporządzeniach wykonawczych, przez wydawanie orzeczeń i decyzyj.

3. Orzeczenia i decyzje mogą być bądź ogólne, dotyczące pewnego zakresu czynności lub pewnej kategorii osób, bądź też — dotyczyć poszczególnych spraw.

Wydawane na podstawie decyzyj zezwolenia mogą zawierać upoważnienie do jednorazowego, wielokrotnego lub ciągłego wykonywania czynności, objętych zezwoleniem, jak również — obejmować czynności przez wnioskodawcę już dokonane.

Zezwolenia Komisji mogą być ograniczone terminem lub uzależnione od spełnienia postawionych warunków.

4. Komisja nie jest obowiązana do uzasadniania swych decyzyj, od których nie przysługuje zainteresowanym prawo odwołania.

Decyzje i orzeczenia natury ogólnej, jak również decyzje indywidualne, upoważniające

do wielokrotnego lub ciągłego wykonywania czynności, wymagających zezwolenia, — mogą być w każdej chwili odwołane lub zmienione.

II. Tryb urzędowania.

5. Komisja urzęduje w Warszawie i zbiera się na posiedzenia w miarę potrzeby, jednak nie rzadziej, niż dwa razy na tydzień.

Posiedzenia zwołuje przewodniczący lub zastępca przewodniczącego.

Zastępcy członków mogą brać udział we wszystkich posiedzeniach Komisji.

Uchwały zapadają większością głosów obecnych, przy czym w razie równości przeważa głos przewodniczącego.

W posiedzeniach może brać udział z głosem doradczym delegat Ministra Przemysłu i Handlu.

6. Do ważności uchwał zawierających: orzeczenia i decyzje natury ogólnej (generalne) lub ogłaszane w formie okólników, ustalanie kontyngentów dewizowych i udzielanie upoważnień do wydawania decyzyj w imieniu Komisji (p. 7) — potrzebna jest obecność trzech osób z pośród członków Komisji lub ich zastępców. Do ważności uchwał, zawierających orzeczenia lub decyzje, dotyczące poszczególnych spraw (zezwolenia indywidualne), — wystarcza obecność dwóch członków lub ich zastępców.

7. Komisja ma prawo upoważnić poszczególnych członków Komisji, ich zastępców oraz urzędników Biura Komisji do wydawania — w ściśle określonych granicach w imieniu Komisji — decyzyj w poszczególnych sprawach.

8. Naczelnik Biura Komisji i osoby przez niego powołane z pośród urzędników Biura referują na posiedzeniach Komisji sprawy przedstawione do jej decyzji.

Z przebiegu posiedzenia Komisji sporządza się protokół uchwał generalnych i tych uchwał indywidualnych, przy których Komisja nie ujawniła swej decyzji lub orzeczenia na aktach, dotyczących danej sprawy. Protokół ma być podpisany przez przewodniczącego lub jego zastępcę.

9. Uchwały Komisji podawane są do wiadomości ogólnej lub zainteresowanych osób w formie:

a) okólników i instrukcyj,

b) pism,

c) decyzyj umieszczonych na kopiach wniosków.

Okólniki Komisji ogłaszane są w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Wszelką korespondencję oraz zawiadomienia o uchwałach Komisji, powziętych według zasad, określonych w rozdziałach I i II, podpisuje Naczelnik Biura lub łącznie dwaj urzędnicy upoważnieni do tego przez Komisję.

10. Członkowie Komisji i ich zastępcy mogą otrzymywać wynagrodzenie w wysokości zatwierdzonej przez Ministra Skarbu.

III. Biuro Komisji Dewizowej.

11. Organem wykonawczym Komisji jest jej Biuro, którego organizację powierza się Bankowi Polskiemu.

Komisja przyjmuje i zwalnia pracowników Biura na wniosek Naczelnika Biura.

12. Komisja uchwala wysokość opłat manipulacyjnych oraz budżet swych wydatków.

Kasę i rachunkowość Komisji Dewizowej prowadzi Bank Polski.

Dysponowanie sumami z rachunku Komisji w ramach budżetu lub na podstawie specjalnych uchwał Komisji następuje za łącznym podpisem Naczelnika Biura z jednym z urzędników Biura, upoważnionych przez Komisję lub dwóch urzędników Biura upoważnionych przez Komisję.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

809

OKÓLNIK C 83 MINISTERSTWA SKARBU

z dn. 4 października 1937 r.
L. D. IV. 22029/3/37

w sprawie odstępowania przez Ambasadę Niemiecką i zawodowe konsulaty niemieckie samochodów służbowych osobom nie korzystającym z wolności celnej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że na skutek wymiany not między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej i Rządem Rzeszy Niemieckiej ustalono z mocą obowiązującą od dnia 10 września 1937 r. i na zasadach wzajemności, co następuje:

Ambasada Niemiecka w Warszawie i zawodowe konsulaty niemieckie w Katowicach, Krakowie, Łodzi, Poznaniu, Toruniu i Gdańsku mogą po upływie dwuletniego okresu od daty przywozowej odprawy celnej odstępować osobom nie korzystającym z wolności celnej swoje samochody służbowe bez obowiązku uiszczenia należności celnych, od których uprzednio zostały zwolnione przy przywozie do polskiego obszaru celnego.

W związku z powyższym poleca się Dyrekcjom Ceł, właściwym ze względu na siedzibę Ambasady i Konsulatów niemieckich, aby w przypadku odstąpienia przez nie swoich samochodów służbowych po upływie dwuletniego okresu od daty przywozowej odprawy celnej, wydawały nabywcom tych samochodów zaświadczenia, uprawniające do rejestracji tychże.

Zaświadczenia należy wydawać na podstawie pisma Ambasady lub Konsulatu o odstąpieniu samochodu danej osobie i po stwierdzeniu upływu dwuletniego okresu od daty przywozowej odprawy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

810

OKÓLNIK C 84 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 października 1937 r.

L. D. IV. 22134/2/37

w sprawie stosowania § 27 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z zapytaniem jednego z urzędów celnych, jakie należy stosować przepisy przy zwalnianiu od ograniczeń przywozowych niekorzystających ze zniżki celnej części takich maszyn i aparatów, na które Ministerstwo Skarbu udzieliło zniżek, a mianowicie, czy mają tu zastosowanie postanowienia § 27 p. 1 lit. „e" przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90 poz. 820 z 1934 r.), czy paragrafu 27 p. 1 lit. „b", wyjaśnia się co następuje: rozporządzenie z dnia 5 maja 1936 r. w sprawie zakazu przywozu towarów (Dz. U. R. P. Nr 36 poz. 280), nie dotyczy towarów, do których mają zastosowanie zniżki celne lub zwolnienia od cła, przewidziane w rozporządzeniach, wydanych na podstawie art. 23 ust. 1 lit. „a" prawa celnego, a uzależnione, w myśl tych rozporządzeń, od pozwoleń Ministra Skarbu. Towary te nie podlegają ograniczeniom przywozowym, i do ich składowych części lub towarów uzupełniających je mogą być stosowane przepisy § 27 p. 1 lit. „e", oczywiście, jeżeli są to towary nadchodzące w drobnych ilościach i jeżeli są przywożone jednocześnie z towarami podstawowymi.

Przepisy § 27 p. 1 lit. „b" w tych przypadkach nie mają zastosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

811

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 października 1937 r.

L. D. V. 9945/1/37

w sprawie egzekucji i ulg w związku z klęskami żywiołowymi.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich urzędów skarbowych.

Przy sposobności dokonywanych ze strony Ministerstwa Skarbu inspekcji zauważono, że niektóre izby i urzędy skarbowe pomimo udzielonych im pouczeń i wyjaśnień, w wielu wypadkach stosują w niewłaściwy sposób przepisy o ulgach podatkowych na skutek klęsk żywiołowych, zawarte w cz. IV rozp. Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250).

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu poleca ściśle stosować się do wskazówek zawartych:

a) w okólniku z dnia 22 lipca 1937 r. L. D. V. 28031/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20, poz. 702) i raz jeszcze zwraca uwagę, że przy ustalaniu strat, spowodowanych u rolników klęskami żywiołowymi, należy przychód z gospodarstw rolnych z trzech ostatnich lat nieklęskowych i przychód z roku klęski obliczać jednakowo na podstawie cen z okresu szacunku (§ 122 ust. 3 rozp. Min. Skarbu z dnia 31 marca 1937 r.);

b) w okólniku z dnia 24 lipca 1937 r. L. D. V. 28289/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20, poz. 703), przy czym poleca podania o ulgi z powodu klęsk żywiołowych rozpatrywać bezzwłocznie, nie dopuszczając do tworzenia się pod tym względem jakichkolwiek zaległości. Zarazem Ministerstwo Skarbu zwraca ponownie uwagę urzędów skarbowych, że w razie, gdy klęska żywiołowa w mniej więcej jednakowym stopniu dotknęła gospodarstwa rolne danej gminy lub gromady, dostatecznym jest, w myśl przepisów § 120 rozp. Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r., przy ustalaniu strat zbadanie stanu faktycznego w 2 — 3 gospodarstwach w danej gromadzie (gminie). Urzędy skarbowe powinny jak najszerzej korzystać z przepisów wyżej powołanego § 120.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu zauważa, że w myśl postanowień ust. 2 § 5 rozp. Ministra Skarbu z dnia 13 lipca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 402) i zgodnie z wyjaśnieniem, podanym w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 20 stycznia 1936 r. L. D. V. 30140/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3, poz. 97), przyznanie ulg w państwowym podatku gruntowym z powodu klęsk żywiołowych pociąga za sobą z urzędu zastosowanie dla poszkodowanych klęską płatników odpowiednich ulg w nadzwyczajnej daninie majątkowej.

Mając na uwadze, że płatnicy podatku gruntowego posiadają zazwyczaj, poza podatkiem gruntowym i nadzwyczajną daniną majątkową za bieżący okres podatkowy, inne jeszcze zaległości w podatkach państwowych oraz w należnościach wierzycieli obcych, a przymusowe ściągnięcie tych należności przed nowymi zbiorami, w przypadkach, gdy płatnicy zostali dotknięci klęskami żywiołowymi w znaczniejszych rozmiarach, mogłoby, wobec osłabionej zdolności płatniczej, zagrozić niejednokrotnie ich egzystencji gospodarczej, Ministerstwo Skarbu wskazuje na konieczność stosowania, w odniesieniu do tych płatników, umiarkowanej polityki egzekucyjnej również jeżeli chodzi o ściąganie zaległości nie objętych ulgami z tytułu klęsk żywiołowych.

W szczególności Ministerstwo Skarbu poleca w przypadkach, gdy poniesione szkody i straty z powodu klęski żywiołowej (w 1937 r. szczególnie klęski posuchy) przekraczają 40% normalnego przychodu:

1) przyznawać wymienionym płatnikom na ich prośby, jeżeli chodzi o zaległości w podatkach państwowych nieobjęte ulgami z § 116 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r., odpowiednie ulgi w spłacie tych zaległości w ramach istniejących przepisów lub poddawać rewizji już przyznane ulgi, kierując się przy tym okolicznością, że w okresie do następnych żniw zdolność płatnicza poszkodowanych klęskami jest ograniczona,

2) natomiast, o ile chodzi o egzekucję należności obcych wierzycieli należy korzystać z przepisów § 34 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych w szczególności zaś zawieszać egzekucję do dnia 31 sierpnia następnego roku (tj. do okresu pożniwnego).

Jeżeli chodzi o ulgi z tytułu klęsk żywiołowych w państwowym podatku dochodowym (w związku z klęskami zaszłymi w roku 1937 ulgi mogą być stosowane do podatku dochodowego na rok 1937) Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na przepis ustępu drugiego art. 38 ustawy o państwowym podatku dochodowym oraz § 47 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy, zalecając stosowanie ulg z tego przepisu w tych wszystkich przypadkach, gdy zachodzą okoliczności w tym przepisie przewidziane.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

812

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 października 1937 r.

L. D. V. 23936/2/37

w sprawie poboru nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej na rok 1937.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W myśl § 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1937 r. w sprawie nadzwyczajnej daniny majątkowej w 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 316) wymierzone kwoty daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej (rolnictwo) na rok 1937, **płatne są w terminie do dnia 30 listopada 1937 r. włącznie.**

W związku z powyższym poleca się natychmiast przystąpić do obliczania nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej oraz wypełnienia kolumny 6 „Rejestru".

Zaznacza się, że stawki nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontygentowej wynoszą:

1) dla płatników podatku gruntowego, opłacających państwowy podatek gruntowy ponad 25 zł do 60 zł rocznie (bez degresji) ustawowa stawka z art. 5 ust. (1) — I lit. a) ustawy o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr 29, poz. 248) wynosi 20% podatku gruntowego, zaś zwyżka kontyngentowa z art. 6 tejże ustawy 4%; ostateczne zatem obciążenie z tytułu nadzwyczajnej daniny dla wymienionych wyżej płatników wynosi 24% państwowego podatku gruntowego, wykazanego w kolumnie 5 „Rejestru";

2) dla płatników podatku gruntowego, opłacających państwowy podatek gruntowy ponad 60 zł rocznie (bez progresji) ustawowa stawka daniny z art. 5 ust. (1) — I lit. b) wyżej powołanej ustawy o nadzwyczajnej daninie majątkowej wynosi 40% podatku gruntowego, zaś zwyżka kontyngentowa z art. 6 tejże ustawy 9%; ostateczne zatem obciążenie z tytułu nadzwyczajnej daniny dla wymienionych wyżej płatników wynosi 49% państwowego podatku gruntowego, wykazanego w kolumnie 5 „Rejestru".

Ostateczne stawki nadzwyczajnej daniny majątkowej, jak pod 1) (24%) i 2) (49%) należy uwidocznić w nagłówku kolumny 6 „Rejestru".

Po obliczeniu kwoty daniny dla każdego płatnika i uwidocznieniu jej w kolumnie 6 obu „Rejestrów" należy natychmiast przystąpić do wypełnienia dla każdego płatnika „Nakazu zapłaty na nadzwyczajną daninę majątkową w I grupie kontyngentowej". Druki nakazów zapłaty zostały rozesłane z odpowiednim zapasem bezpośrednio urzędom skarbowym według zestawień przedłożonych Ministerstwu Skarbu przez izby skarbowe.

Nakazy zapłaty należy rozesłać płatnikom w takim czasie, aby bezwzględnie do dnia 15 listopada 1937 r. zostały doręczone — za potwierdzeniem odbioru.

Na podstawie zwróconych potwierdzeń odbioru należy w kolumnie 7 „Rejestru" odnotować datę doręczenia nakazów zapłaty każdemu płatnikowi.

W końcu Ministerstwo Skarbu podkreśla, że bezwzględnie nie należy dopuszczać do powstania zaległości w nadzwyczajnej daninie majątkowej, a zatem po upływie terminu płatności, należy natychmiast wdrożyć energiczną egzekucję celem ściągnięcia nieuiszczonych kwot daniny.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

813

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 października 1937 r.

L. D. VI. 9956/4/37

w sprawie wybijania znaczka podatkowego na zapalniczkach przywożonych z zagranicy przez podróżnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Z uwagi na postanowienia § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 376), normujące tryb postępowania w sprawie opodatkowania zapalniczek przywiezionych z zagranicy i obszaru W. M. Gdańska, Izby Skarbowe zaopatrzą każdy Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w komplet przyrządów, znajdujących się obecnie w kasach skarbowych do wybijania znaczka podatkowego na zapalniczkach, wraz z pouczeniem załączonym do zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 24 czerwca 1937 r. L. D. III. 3162/4/37.

Komplety przyrządów, niewykorzystane w urzędach Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, należy zainwentaryzować i zamagazynować w Wydziałach IV-ych Izb Skarbowych, zabezpieczając je przed rdzewieniem, z wyjątkiem znaczników, które urzędowo zabezpieczone należy przechowywać w skarbcach.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 8 października 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,53	89,10
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,29½	5,27
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,29½	5,27
Floreny holenderskie	100 Fl.	293,42	291,70
Franki francuskie	100 Fr.	17,66	17,16
Franki szwajcarskie	100 Fr.	121,90	121,10
Funty angielskie	1 Ł.	26,31	26,15
Funty palestyńskie	1 Ł.	26,20	25,90
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	18,00	17,10
Korony duńskie	100 K.	117,39	116,55
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	132,13	131,15
Korony szwedzkie	100 K.	135,68	134,70
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	23,00	22,40
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,62	11,20
Marki niemieckie	100 Mk.	125,00	119,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	97,50	96,50

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	292,70	293,42	291,98
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,97	212,11
Bruksela	100 Blg.	89,35	89,53	89,17
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,62	11,56
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	117,39	116,81
Londyn	1 Ł.	26,24	26,31	26,17
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,96	27,76
Montreal	1 Dol.	—	5,30¾	5,27⅞
Nowy Jork	1 Dol.	5,29¼	5,30½	5,28
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,29½	5,30¾	5,28¼
Oslo	100 K.	131,80	132,13	131,47
Paryż	100 Fr.	17,46	17,66	17,26
Praga	100 K.	18,52	18,57	18,47
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	135,35	135,68	135,02
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,31	26,17
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	121,60	121,90	121,30
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	132,00	127,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.